

KACAJVÁR

Televíziós bábfilmsorozat tizenhárom részben

SZEREPLŐK:

Puszi
Csörömp

Liliom
Dönci

Maki
Az író

X. RÉSZ

EGY BOLOND NAP, DE KOMOLYAN...

Bevezető képsor

Dokumentum-képsor: süllyedő hajó, zuhanó repülőgép, leomló háztömb, karambolozó autók, kerékpározók bal-esete, orkán pusztítása, árvíz, lavina, tűzhányó stb. Mindez csupán annyira szabva, ahogyan a kép ritmusa megkívánja.

Trükkfölvétel:

Maki ejtőernyővel zuhan, zuhan, az ernyőt tépi a szél, de a „hős” ejtőernyős csak mosolyog. Az ernyő egyszerre lappad, ernyed, majd hullik hősünk nyakába. Most látjuk, hogy Maki a drága anyaföldön áll és a nagy zuhanás képzetét néhány erős ventilátor, meg a háttérben körforgó, rotációs kulissza adta.

Nagy nehezen kikecmereg az ernyő alól, a selyemszinegek azonban mint ha behálózták volna, nem tud tőlük szabadulni.

Csörömp otthagyja a kis amatorkameráját és Makihoz csörtet.

Maki alá vászontámlájú széklet tol, annak hátlapján nagy betűkkel ez olvasható: M A K I.

Most Döncit látjuk a vezetékek sokaságában, kapcsolók, elektronikus műszerek stb.

A KACAJVÁR című dal

MAKI: Tessék visszafújni engem az égre!

MAKI: Ha nem fújnak vissza engem a biztonságos légbe, lezuhanok, szörnyet halok, de mindenestre megfuladok ettől a sok madzagtól!!!

CSÖRÖMP: Ismét rövidzárlat! Művész úr, tessék pihenni addig, amíg...

MAKI: Mindig a technikával van baj!
Nekem minden percem milliókba kerül!!!

CSÖRÖMP: A technika megtesz minden tőle telhetőt, hogy a munka zavartalanul folyjon!

MAKI: Az a technika engem már három ízben lezuhantatott, nyakamba hullajtotta ezt a féltonna műselymet, amíg kiúsztam belőle, legalább hatszáz kalóriát vesztettem, de ez még nem minden!!!

CSÖRÖMP: Igen, ez még nem minden...

MAKI: Ezek a madzagok!!! Ezek a madzagok!

CSÖRÖMP: Selyemzsinórkák, uram, csak selyem...

MAKI: Ez már a merénylettel határos!

CSÖRÖMP: El tetszik túlozni, művész úr...

MAKI: Az lehet, de nekem ma rossz napom van!

Dönci egy csomó vezetékkel teste körül nagy nehezen bevánszorog.

Liliom, a mondén öltözékű rendező ájudozva közelít.

Összeesik.

Csörömp körüljárja a „csapatot”, csupa használhatatlan népség.

DÖNCI: Nekem ma rossz napom van!

LILIOM: A munkát megszakítjuk: nekem ma...

CSÖRÖMP: Milyen összetartó egy népség!!! Hát nekem milyen napom is van?

CSÖRÖMP: Nekem ma bolond napom, igen: bolond napom van. De komolyan!!!

Csörömp mélyen gondolkodik.

Puszi jelenik meg konyhaköténnyel.

PUSZI: Valami baj van?

CSÖRÖMP: Nézd, drága Puszi, sose veszekedtünk, sose civakodtunk, hát miért akarod, hogy...

PUSZI: Mi akarok én, Csörömp?

CSÖRÖMP: Bajt.

PUSZI: Én csak azt kérdeztem: van-e valami baj?

CSÖRÖMP: Én vagyok a BAJ!

PUSZI: Ugyan, szellőztess ki a fejed egy kicsit és minden rendben lesz...

Most mepillantja a kókadózó „filmeket”.

Csörömp körüljárja a „pihegőket”, megrugdossa őket sorba, megböködi.

PUSZI: Szent habakukk!!! Mi történt itt?

CSÖRÖMP: Selejt... csupa selejt. Használhatatlan üzemi hulladék.

PUSZI: Ez, persze, csak játék!

CSÖRÖMP: Hallomásból tudom: rossz napjuk van.

OFF: sistergés, majd pukkanás.
Puszi elfut.

Puszi után fut a konyhába. Trükkfölvétellel: egy gyorsfőzőfazék a mennyezeten, a fazék körül hagyma, paprika, paradicsom, szép hússzeletek.

Csörömp egyre tekergeti a nyakát, sehogy sem ért, majd beleszédül, de csak egyre nézi.

Puszi csendesen sírdogál egy konyhaszéken.

Puszi sírva.

Ismét tekergeti a nyakát, nézi a mennyezetet.

Csörömp megindul fölfelé a falon, majd a mennyezeten leli magát a gyorsfőző körül. (TRÜKK)

Csörömp beleszedi az ételt a gyorsfőzőbe.

Csörömp körüljárja a csillárt, megnézi jobbról-balról.

PUSZI: Oda a kuktám!

CSÖRÖMP: Oda a KUKTÁM! Hát ez meg mi? Puszi!!! Puszi!!!

CSÖRÖMP: Most már holtbiztos: én megbolondultam. Semmi kétség: én krk-krk-krk... dilis vagyok.

PUSZI: Attól, hogy te hülyéskedsz, az én ebédem nem jön le a mennyezetről...

CSÖRÖMP: Akkor majd mi megyünk föl a mennyezetre...

PUSZI: Még szemtelenkedsz is! Szívtelen, te!

CSÖRÖMP: Benne volt minden?

PUSZI: Benne? A gyorsfőzőben? Persze, hogy benne volt...

CSÖRÖMP: Akkor lássunk hozzá!

PUSZI: Gyere le!!! Könyörgöm: gyere le!!! Nem szídlak meg, csak gyere le, kérlek!!!

CSÖRÖMP: Csak semmi izgalom... az árt az idegeknek... Én már úgylis: krk...krk...krk vagyok.

PUSZI: Ne légy lelketlen, gyere le, ha mondom... Mi lesz velem, ha fejre esel?

CSÖRÖMP: Dehogy esek a fejedre... No...kérek szépen egy széket...

PUSZI: A szék is le fog esni...veled együtt.

CSÖRÖMP:Nem fog leesni. Most nekem itt van LENT. Te meg FENT vagy.

PUSZI: Én vagyok lent, te pedig a mennyezeten lógsz!!! Gyere le azonnal!

CSÖRÖMP: Én nem lógoz, hanem szépen állok és kérlek, hogy adj egy széket le nekem! Enni szeretnék, éhes vagyok!!! És te is éhes vagy. Ne is tagadd. Add le az asztalt is.

PUSZI: Hát nem látod, hogy lógsz, akár az a csillár ott melletted?!!!

CSÖRÖMP: Fuser munka. Persze a szerelő szédül, fél a magasságtól és a padlóba szereli a csillárt, megtéveszti a házigazdát, s az felmegy a mennyezetre élni.

Puszi is önfeledten „felmegy” a mennyezetre. Amikor ott találja magát Csörömp mellett, nagyon elcsodálkozik, majd félni kezd.

Dobbant a lábával.

Képváltozás: Maki, a művész úr felocsúdik, nagyot ásít, megvakargatja a mellét. Éledezik Liliom is, majd Dönci is.

Tapsol, nyegléskedik, ujjai közt beméri a képet stb.
Dönci feltápáskodik.

PUSZI: Hát még mindig nem látod, hogy te vagy a mennyezetem?

CSÖRÖMP: Ez a padló... csak be van meszelve. A szobafestő is szédül a magasban és befestette a padlót... Szép kis társaság, mondhatom.

PUSZI: Te valóban megkerültél... én... én... egyszerűen le foglak hozni onnan.

PUSZI: Ez borzasztó: én is... én is...

CSÖRÖMP: Te is: krk, krk, krk! Na, sebjaj. Majd feltaláljuk magunkat valahogy.

PUSZI: Hogy megyünk le?

CSÖRÖMP: Még lejjebb?

PUSZI: Nem...oda... a székhez asztalhoz...

CSÖRÖMP: Na, lám: ezt elhibáztad. Ha már vendégségbe jöttél hozzám, hozhattál volna magaddal abból a bútorból...

MAKI: Ma nem dolgozom többet. Kész! Mára kész!!!

LILIOM: Mi ez: munkamegtagadás?

DÖNCI: Nem bánám, ha mielőbb eldöntenétek, mert kezd fárasztani az állandó tétlenség.

LILIOM: Én nem engedem magam legyőzni holmi előítéletektől.

MAKI: Az meg mi?

LILIOM: Az olyan üres beszéd, hogy: ma rossz napom van...

MAKI: Én az ilyet megérzem.

LILIOM: Ez meg rögeszme!

MAKI: Mi a rögeszme?

LILIOM: Az, hogy te mindig megérzed, hogy rossz napod lesz.

MAKI: Akkor — nem dolgozunk, ugye?

LILIOM: INDULÁS!!!

DÖNCI: Engem előbb-utóbb agyon vág az az átkozott vilányáram...

LILIOM: Egy ilyen medve akár a nagyfeszültségű távvezetéken is sétálhat, fel se veszi...

DÖNCI: Fel se veszi... csak: nyekk!!! És agyonüti. Na... Indítsunk akkor...

MAKI: Nekem egy közönséges kábelhuzogató ne parancsoljon!!! Kikérem magamnak!!!

LILIOM: Idegbajos színészekkel nem lehet dolgozni!!!

Lilom a szokott nyegleséggel forgo-
lódik, de nem megy keresni Csörömpöt.
Dönci nagy szemeket mereszt, nem
hisz a fülének, saját mellére bök, kér-
dőleg tekint Liliomra: vajon hozzá
beszél-e.

Dönci dühbe gurul.

Dönci dűnnyögve megindul a konyha
felé, eltűnik az ajtóban, pár másod-
perc múlva félretekert nyakkal hátrál
ki az ajtón.

Dönci groteszken bólogat és mozdula-
taival igyekszik megmagyarázni, hogy
a dolgok FORDÍTVA vannak.

Liliom szemügyre veszi Döncit.

Döncik csak mutogat.

Dönci csak egyre mutogat a konyha
irányába, Liliom is bemegey, pár perc
múlva csak halk puffanást hallunk,
Dönci nagyot bólint.

(OFF számárvnyivakolás.)

DÖNCI: A rendező úr ennek ajánlja
fel a nagy feszültségű távvezeték
gyógysétára...akkor talán lesz belőle
valami.

LILIOM: Operatőr!!! Operatőr!!! Hol
tekereg ez a rézmozsár már megint?

LILIOM: Te...te ott, hogy is hívnak!!!

DÖNCI: Én?

LILIOM: Te! Te!!! Ugorj és nézz utána
anak a felelőtlen operatőrnek!!!

DÖNCI: Hallod-e te férfitündér, ha én
a mancsaim közé veszek, egyből
eszedbe jut majd a nevem! Hát mit
gondolsz, meddig játsszuk ezt a süsü
filmesdit?

LILIOM: Bocssáss meg, Döncikém,
annyira beleéltem magam a rendező
szerepébe...

MAKI: Mert sose voltál igazi rendező!
De én!

DÖNCI: Mit: TE?

MAKI: Már az őseim is vérbeli művé-
szek voltak!!!

DÖNCI: Banánhéjazó művészek! Na
vége a baromságoknak!

LILIOM: Van még egy puszi... egy
mmmmm, ilyen jelenet! Csak még
azt felvesszük és...

DÖNCI: Neked minden jelenet vagy
„cukor”, vagy „puszi”, vagy... „ejen
ni!!!”

MAKI: Mozgás, mozgás!!! Nekem
minden percem milliókba kerül!!!

DÖNCI: Majd én leárazlak, művész
úr!

LILIOM: Csak semmi erőszak!!! Fe-
gyelmet kérek... Vasfegyelmet!!!
De...hol van az operatőr? Ugyan,
Dönci drága, nézz már utána.

LILIOM: Ott van?

LILIOM: Fejbe vert valakí?

MAKI: Rájött a bolondóra...

DÖNCI: Teha...tehete...telitalálat!

MAKI: Szamarak!

DÖNCI: Színigaz...Nézd meg te is...

Maki besiet, da ugyanabban a tempóban ki is fut, kört csinál, megint bemelegy, majd ismét kocogva jön ki, Dönci elkapja, megállítja ebben az ámokfutásban.

Képváltozás: hol a mennyezetet lévöket, hol a lentieket látjuk. (Montázs-megoldások csak funkcionálisan.)

Liliomot ketten tartják, alélt. Dönci nekilendül a falnak, de nyomban le is nyekken.

Maki és Dönci közrefogják, nekirugaszkodnak a falnak, majd mind a hárman lenyekkennek.

Áttűnésben: Csörömp a magasba nyúl, széket vesz a kezébe, lassan leereszti, majd sorba szedi a székeket a „levegőből”. Most azt látjuk, hogy az egész konyhabútorzat „fent” van a mennyezetén.

Maki, Dönci és Liliom, mint három árva a padlón ül és szomorkodik.

DÖNCI: Még mindig...?

MAKI: Még... mégémmég... mindig!

DÖNCI: Na látod.

MAKI: Nekem ma rossz napom van...

DÖNCI: Hagyd a majomkodást, gyere, leszedjük őket...

PUSZI: Adjatok le két széket nekünk...

MAKI: Hova:le?

PUSZI: Ide, hozzánk!

DÖNCI: Szóval le?

CSÖRÖMP: Ugyan, Puszi! Ne csak két széket, hozzák le az egész bútorzatot... Egész nap csak lebzselnek!

MAKI: Majd a rendező úr...

LILIAM: Én... haza szeretnék menni...

CSÖRÖMP: Nem csoda, ott lóg szégyenkém a mennyezetén... Naaaa, gyertek már...

DÖNCI: Nem vagyok én macska...

PUSZI: Az ebéd is kész, na gyérünk már!!!

MAKI: Szóval ezután ott fent fogunk élni, lógva, mint a denevér...?

PUSZI: Az csak azért tűnik úgy, mert a villanyszerelő szédült a magasban...

CSÖRÖMP: Meg a szobafestő is...

LILIAM: Én haza szeretnék menniiiiiiii!!!

PUSZI: Szegény Liliom... a fejébe tódult a vér... Segítsetek neki!!!

CSÖRÖMP: Hiába, lekésték a csatlakozást! Talán majd később...

PUSZI: Talán most sikerülne lejönniük...

CSÖRÖMP: Makacs egy népség!!!

MAKI: Te is makacs lennél, ha annyiszor lehulltál volna a falról, mint én. Minden tagom sajog...

Dönci nekivág, aztán látjuk: sikeresen fölsétál a mennyezetre. Erre Liliom is nekibuzdul, de ő visszaesik.

Maki feltámogatja Liliomot, leporolja, majd ő is nekivág az útnak és sikerül is, de félúton megtorpan, majd visszamegy Lilioméért.

Mindnyájan a mennyezeten az asztal körül ülnek, vidáman dalolnak.

„Fönt” az ajtóban megjelenik az író. Sétál a „mennyezeten”, majd belebotlik a csillárba és elesik. Hőseink nevetnek rajta.

Az író most az asztalra esik, csodálkozva néz körül.

DÖNCI: Én megpróbálom, ha belehalok is!!!

LILIOM: Haza akarok menni!!!

CSÖRÖMP: Ez egy rosz bohóc!!! Nem hiszek neki!!!

PUSZI: Ni, ott egy denevér!!!

MAKI: Csuda nagy bogár, monhatom!!!

CSÖRÖMP: Csak a nyakunkban ne essen...

AZ ÍRÓ: Bocsánat a zavarásért...

PUSZI: Jó, hogy nem a levesbe esett!!!

DÖNCI: Végső ideje, hogy légyragasztót vegyünk...

XI. RÉSZ

NINCS ÉRTELME, DE JÓ

Bevezető képsor.

Kép: Maki szappanbuborékokat ereget, majd elrélvedve néz utánuk.

Kép: Maki piros léggömböcskét fúj tele levegővel. Attúnésben egy léghajót (vagy nagy léggömböt) látunk, ahogy egyre növekszik. Azt az érzést kelti a kép, mintha Maki fújná fel a léghajót.

Most ismét Makit látjuk, ahogy kis luftballont fúj, egy kéz közeledik, közelkép: a kéz tűt tart.

A ballon szerteszállt, Maki szájában csak a roncs egy része látszik.

Maki ismét szappanbuborékokat ereget, hosszan nézi, nagy élvezettel figyel a szálldosó színes kis gömböket. Maki most ismét kis léggömböket fúj fel és engedi őket repülni. Repül a Zeppelin. (Dokumentum fölvétel.)

Egy kéz közelít be, égő cigarettával.

A Kacajvár című dal.

Pukkanás.

MAKI: (a ballon darabját a szájában tartva beszél) Irigy kutya!!!

Pukkanás.

Egy léghajó égve zuhan a földre.
(Dokumentumfölvétel.)

Maki dühösen felugrik és egy szabályos knockauttal kiüti az ismeretlent. Az ismeretlent nem látjuk, csak az ütés következményét halljuk: nyögés stb.

Maki kedvetlenül ül vissza a helyére, a fúvócsövet nézegeti.

MAKI: Szentelen fráter !!!

CSÖRÖMP: Unatkozunk, unatkozunk?

MAKI: Én lángész vagyok, tartsd magad távol tőlem, kis hitvány foltozott fazék !!!

CSÖRÖMP: Ez már valami új !!! FOLTOZOTT FAZÉK !!!

MAKI: „Kis hitvány...”

CSÖRÖMP: Feltaláltad a gilisztacsalogató zenegépet?

MAKI: Azt még nem.

CSÖRÖMP: Igen nagy kár! Dönci most indul horgászni, képzeld: egy ilyen zenegép mennyi gilisztát csalogatna elő...

MAKI: Én lángész vagyok és nem gisztapecér !!!

CSÖRÖMP: Hát akkor csak lángolj, majd hívj, ha baj lesz...

MAKI: Lelépni !!!

(OFF Egy szakasz katona elmasírozik.)

MAKI: Nincs nyugalma az embernek ettől a sok szájtátó, kíváncsi semmittevőtől!

DÖNCI: Halló, vén banánpusztító! Gyere horgászni egy nagyot !!!

MAKI: Horgászni nem lehet „nagyot”, horgászni csak... Különben is: pusztulj a közelemből, én lángész vagyok !!!

Dönci aggódva közelít.

DÖNCI: Komolyan?

MAKI: A legkomolyabban!

DÖNCI: És nem lehet rajtad segíteni?

MAKI: LELEPNI !!!

DÖNCI: Ez valóban „lángész” ... ha megértené elmondanám neki, mennyire sajnálom ...

MAKI: Ne sajnálj, hanem takarodj !!!

DÖNCI: Úgy látszik, még egy kicsit érti, mit mond neki az ember...

MAKI: Nem vagy ember !!!

DÖNCI: Szóval: gyógyíthatatlan LÁNG-ÉSZ !!! Megyek én zongorázni, zongorázok néhány pontyot, harcsát... kecsegét... Három zongorát viszek magammal, de melyik orsót? Lassan

én is kezdek lángész lenni... Na, nem baj... Ugye, Maki, sose halunk meg? MAKI: Kapsz egy pofont és meg se kell köszönni!!!

DÖNCI: Szegény Dönci, hogy megváltozott, most már pofozkodna, pedig hát egy Maki mit árthat neki? Na, akkor: a viszontlátásra, kedves Döncikém... azaz... várj csak...

MAKI: Te vagy a Dönci, én meg a Maki!!!

DÖNCI: Á, szóval magadat zavarod, kergeted a közelemből.. Erre igazán nincs szükség. Én is társas lény vagyok, akár egy olyan mackó, mint például te.

MAKI: Én nem vagyok mackó, én nem vagyok te, én Maki vagyok!!! Most már takarodj, mindjárt indul az első léghajóm!!!

DÖNCI: Milyen kedves vagy. Majd ha felszálltam, integetek neked, jó?

MAKI: Ezen a léghajón te nem utazol!!! Te horgászni mégy. Érted?

DÖNCI: Nézd, nekem semmi kifogásom ellene, sőt!!! Tehetek egy szívességet...

MAKI: Tehetsz: azonnal hagyj magamra!

DÖNCI: Értem, szóval ragaszkodsz a pisztránghoz. Kérlek. Csak ahhoz megfelelő felszerelés szükséges... Majd én szépen útba igazítalak...

Kép: Hegyi patak, pisztránghalászok szorgoskodnak.

MAKI: Utálok a halat!!!

DÖNCI: Értem. A vajas pisztráng a legjobb falat!!! Jajjjj, újjá fogsz szülni, drága Makikám!!!

MAKI: Indul a léghajóm, tágulj innen!!!

A léghajó valóban a magasba emelkedik.

DÖNCI: (OFF) Megállj!!! Megállni!!!

A kép kimerevedik.

MAKI: (OFF) Nincs megállás, megyünk tovább!!!

A léghajó tovább emelkedik.

DÖNCI: (OFF) Azonnal visszatérni!!!

A kép visszapereg.

MAKI: (OFF) Segítség!!! Ez a medve tönkreteszi a legnagyobb találmányomat!!!

A léghajó tétován billeg a föld közelében.

Dönci és Maki öklöző alapállásban, farkasszemet néznek.

MAKI: Menj horgászni, vagy megütlek.

DÖNCI: Egy lángészt fenyegetsz, tudod-e?

MAKI: Neked nincsenek találmányaid, te egy toprongyos, dilis medve vagy!!!

Liliom viharzik be, kezében kereplő.
Le-föl rohangál. Dönci és Maki még
mindig alapállásban, de Liliomot fi-
gyelik.

Liliom „röptében” odaszól.

Liliom: ismét „röptében”.
Maki felenged az alapállásból.

Párnák sokasága, sokszínűsége, egész
sorozata.

Egy puszkaporos hordó felrobban.

Most Csörömp jön be, egy talicská-
ban nagy nyaláb vasforgácsot hoz.

Fékcsigorgás, a talicska megáll, min-
denki őt nézi.

DÖNCI: Én olyan cipőt szerkesztet-
tem, amely önmagát tisztítja!!!

MAKI: Ez szemenszedett hazugság!!!
Ezért jár egy bal horog!!!

MAKI: Mint egy szarka!!!

DÖNCI: Barázdabillegető!

MAKI: Az nem madár!

DÖNCI: A szarka se madár.

MAKI: A szarka igenis madár.

DÖNCI: A szarka csúszómászó.

MAKI: Mint a ... az a barázdahimbá-
ló...

DÖNCI: A barázdabillegető madár!!!

LILIOM: Tökfilkó!

MAKI: Na lám. Ilyen madárról még
nem is hallottam...

LILIOM: Pedig te vagy az!!!

MAKI: Várjunk csak egy kicsit... Ne-
kem nincsen tollam...

DÖNCI: A ludakat és tökfilkókat éven-
te többször is tépik!

LILIOM: Tollából párnát és puszkaport
készítenek!!!

MAKI: Ez borzasztó! ÉN: MADÁR!!!

DÖNCI: Fogadd őszinte részvéte-
met...

MAKI: Ez csak... ugratás!

LILIOM: A párna nem ugratás.

MAKI: Ez már azért sok!!!

DÖNCI: És a puszkapor?

MAKI: Hagyjatok békén... én...nem
játszom ilyet... Legyetek komolyak!
No...

CSÖRÖMP: Na, ez is megvan! Be-
húzni a féket!!! Kidobni a sebesség-
ből a kocsit!!!

MAKI: Drága és egyetlen barátom,
Csörömp, gyere, segíts rajtam...
Ezek itt...

CSÖRÖMP: Kérem a titulusokat!!!

MAKI: Mit kérsz?

CSÖRÖMP: A TITULUSAI-
MAT!!!

MAKI: Én tőled semmit se vettem
el... Ne ugrass már te is...

CSÖRÖMP: Hogy is van? Így vala-
hogy: „kis hitvány...”

MAKI: Én azt nem gondoltam komo-
lyan...

CSÖRÖMP: „kis hitvány...”

MAKI: Könyörgöm, ne kényszeríts...

Maki teljesen lelombozódva.

CSÖRÖMP: „kis hitvány !!!”

MAKI: „... foltozott fazék.”

CSÖRÖMP: Nos, drága lángész úr, mivel szolgálhat egy gyarló hitvány kis foltozott fazék?

MAKI: Rettenetes, már ez is kezd...

DÖNCI: Ez a Maki hegedülni akart néhány süllőt...

LILIOM: Csak hiányzott az egyik kalocsnijja...

CSÖRÖMP: Szóval ekképpen állunk. Hát, kedves tűzvész úr, tovább nem foglalkozhatom önnel, ma érkezik a nyájam, fel kell készülni a fogadtatására...

MAKI: A birkákkal törődik, nekem meg nem hajlandó segíteni...

(Zene a némajelenet végéig.)

Liliom körülkerepeli, Dönci teleszívja levegővel a tüdejét és, mint egy léggömb, elkezd emelkedni. Csörömp viláival egyengeti a vasforgácsot. Maki megkísérli megközelíteni egyiket-másikat, de senki se figyel rá.

MAKI: Csörömp, könyörgöm, segíts rajtam, látod, hogy itt mindenki csúfot úz belőlem. Ez nagyon csúnya játék... én...

CSÖRÖMP: Mit szólsz ehhez a szénához. Elsőrendű sarjúszéna... Szagold csak meg. Nincs talán szénánáthád?

MAKI: De hiszen ez vasforgács!!! Ez nem széna. EZ VASFORGÁCS!!!

CSÖRÖMP: Különös egy juhaim vannak. Majd meglátod...

MAKI: A juhok nem esznek vasforgácsot. Ne bolondíts már...

CSÖRÖMP: Nézd, ha én egy egész mozdonyt el tudtam temetni ebbe a foltozottfazék-gyomromba, hiszem, hogy a juhaimnak is ízleni fog ez a vasforgács!!!

LILIOM: Ő ehhez nem ért, ő egy tépett madár.

MAKI: Én nem vagyok madár. Az őseim sose repültek, én se repültem... tollam se volt.

Dönci a magasból leszól.

DÖNCI: Te egy gázló madár vagy, Maki.

MAKI: Ennek megint verés lesz a vége.

CSÖRÖMP: Icsi-pacsi...

Táncolnak, ugrálnak Maki körül.

LILIOM: Jobbra-balra.

DÖNCI: Egyet mellbe, egyet hasba.

CSÖRÖMP: Állon, orron, szájon vágom.

LILIOM: Meggyomrozom, megdolgozom.

DÖNCI: Lángész vagyok, nekem szabad.

CSÖRÖMP: Gondolkodom, hord el magad!

Maki lerogyik egy székre, a többiek vidáman várják a fejleményeket. Bejön Puszi. Kérdő tekintettel várakozóan áll.

Maki fészkelődik a széken.

Puszi közbevág.

Megismétlődik a jelenet a tüvel és a cigarettával a részlet elejéről.

Dönci felé bök, nem nevezi meg.

LILIOM: Madár vagyok, tépett tollú.

DÖNCI: Léggömb vagyok, jó nagy hasú.

CSÖRÖMP: Hegedülök néhány halat.

LILIOM: Tökfilkónak legjobb falat.

DÖNCI: Lángész vagyok, hord el magad!!!

CSÖRÖMP: Vasjuhoknak vasszéna kell.

LILIOM: Maki mókus így remekel.

DÖNCI: Nem mókus a Maki, majom!!!

CSÖRÖMP: Veszélyes ez így, szabadon!!!

MAKI: Csend legyen!!! Elég volt!!!

Megadom magam!!!

PUSZI: Nos?

PUSZI: Hm?

MAKI: Ezek itt zöldeket beszéltek...

PUSZI: Zöldeket.

MAKI: Zöldeket.

DÖNCI: Ez rágalom. Én például piros pöttyös...

PUSZI: ...Én Makit szeretném hallani. Ha lehet.

MAKI: Lehet... lehet...

PUSZI: No, akkor ki vele!!!

MAKI: Az úgy kezdődött, hogy unalmamban szappanbuborékokat eregettem, aztán kis léggömböket... akkor olyan szépeket álmodoztam...

LILIOM: Pongyolaság: „szépeket álmodoztam”.

MAKI: Én igenis szépeket álmodoztam. Hogy föltaláló vagyok, meg minden...

CSÖRÖMP: ...meg minden!

MAKI: Akkor...

PUSZI: De aztán volt még valami...

MAKI: Áááá, semmi!

CSÖRÖMP: És a „kis hitvány foltozott fazék?”

MAKI: Nekem akkor szükségem volt a... magabiztos fellépésre, a fenkölt-ségre... a...

LILIOM: Mert „szépeket álmodoztál?”

PUSZI: Tovább!

MAKI: Aztán jött ez... a... hogy Ó IS LÁNGÉSZ!

PUSZI: Az, persze, lehetetlen, ugye?

MAKI: Nézd, Puszi, ez olyan játék,

amit egyedül szoktam játszani. Nem jó, ha van konkurrencia...

DÖNCI: Én, a KONKURRENCIA!

PUSZI: Van még valami?

MAKI: Aztán ezek itt mind zöldeket beszéltek...

PUSZI: Csak azt akarták, hogy megérezd: milyen csúnyán viselkedtél velük szemben.

MAKI: De ha én néha szeretek álmodozni!!!

LILIAM: „SZÉPEKET”.

MAKI: Most nem mondtam!!! Én rohamosan javulok!!!

PUSZI: Makikám, te nyugodtan álmodozz, ezután senki se zavar majd. De te se gorombáskodj, jó?

Maki bólogat. Áttűnésben: Maki ismét kis léggömböcskéket ereget, a kéz a tüvel beközelít.

Maki egy szabályos horoggal kiüti az ismeretlent.

Most látjuk: az író teljes hosszában fekszik a padlón. Nagy nehezen feltápáskodik, állát tapogatja.

Pukkanás.

AZ ÍRÓ: Hát ez miért volt?

MAKI: Mert kilyuggatod a léggömbjeimet!

A ÍRÓ: Én ilyet nem tettem!

MAKI: Hát akkor ki volt?

EGY HANG: (OFF) Én, a rendező!!! (Hosszú, visszhangos kacagás. Amikor kiüszik, jön a KACAJVÁR című dal.)

Záró képsor.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Hogy a félreértések sorozatát megelőzzem, el kell mondanom egyet-mást a KACAJVÁR című sorozatomról. Elsősorban tisztázni kell a sorozat megfogalmazását, műfaji hovatartozását. Bevallom: kényszerűségből írtam a cím alá, hogy bábfilmsorozat. Fogadja ezt mindenki feltételesen: szerintem a bábok élő figurák, gyerekek, akik bábokat játszanak, vagy — menjünk tovább — gyerekek, akik megirigyelték játékszereik életét, valami csoda történt és maguk is bábokká váltak, hogy végül is munkával, munka által változzanak vissza, lelják meg eredeti énüket. Ha külön-külön keresi valaki a részletekben a didaktikát, be kell vallanom, az én hibámból kifolyólag nem leli majd. Ha a gyerekeknek tanulságos meséket mondunk, akkor tegyünk le arról, hogy elfogadnak bennünket őszi játszótársul. Én csak azt szeretném, ha játszanának, ha gügyögés nélkül beszélnének a gyerekekhez, hisz ők is ott élnek, ahol mi, látják a világot, értik a komoly beszédet is, legyünk hozzájuk igazságosak, ahelyett, hogy állandóan és minden alkalommal hangoztatnánk, mennyire szeretjük őket.

A magam részéről elképzelhetőnek találok mindenfajta technikai megoldási módot, a klasszikus bábfilm, rajzfilm és más animációs megoldások keveredését is, csupán stílusában legyen következetes, márpedig itt a stílust a JÁTÉK mindenkorai szabálytalansága, ötletszerűsége és makulátlan tisztasága jelenti.